

Отже, колізійний метод займає важливе місце в регулюванні трудових відносин, ускладнених іноземним елементом. Колізійні норми щодо вибору права у міжнародних трудових відносинах входять до складу кодифікаційних актів у сфері конфліктного права. У міжнародному приватному трудовому праві відбуваються зміни в колізійному регулюванні трудових відносин з іноземним елементом, включаючи поширення колізійного регулювання, зміни співвідношення колізійних принципів, посилення процесів уніфікації колізійних норм. Слід зазначити про значну різноманітність застосовуваних колізійних прив'язок до розглянутих відносин, проте основною є закон місця виконання роботи (*lexlocilaboris*).

Список використаної літератури:

1. Довгерт А. С. Правовое регулирование международных трудовых отношений : учебное пособие. Киев: НМК ВО, 1992. 248 с.
2. Хаустова Н. А. Защита трудовых прав граждан в международном частном праве : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03. Москва, 2006. 190 с.
3. Васильченко В. В. Науково-практичний коментар закону України «Про міжнародне приватне право». Київ: Істина, 2007. 200 с.

Ключові слова: трудових відносин, ускладнених іноземним елементом, колізійні принципи, закон місця виконання роботи, *lexlocilaboris*.

Ключевые слова: трудовых отношений, осложненных иностранным элементом, коллизионные принципы, закон места выполнения работы, *lexlocilaboris*.

Key words: labor relations complicated by a foreign element, collisional principles, law of place of work, *lex loci laboris*.

ВОЙТОВИЧ ПАВЛО ПЕТРОВИЧ

Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри міжнародного та європейського права,
доктор філософії в галузі права, професор МКА

ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА ЯК РЕЗУЛЬТАТ ПРИЙНЯТИХ РІШЕНЬ

Зовнішня політика є загальним курсом держави на міжнародній арені. Вона являє собою певні офіційні дії, що формуються і імплементуються уповноваженими агентами суверенних держав, спрямовані на зовнішнє по відношенню до держави середовище.

Зовнішня політика завжди є результатом прийнятих рішень державами як головними акторами міжнародних відносин, та певними особами, які приймають ці рішення, знаходячись під впливом внутрішньодержавних та світових факторів, а також власного сприйняття міжнародного середовища.

Аналіз зовнішньої політики не може бути лише викладенням низки постулатів і аксіом, а має бути аналізом реального положення, у тому числі досліджуючи її (зовнішню політику) з позицій психології.

В умовах швидкого темпу сучасного життя і стрімких соціальних змін людина завжди постає перед необхідністю вибору.

У найбільш загальному вигляді вибір розглядається як вироблення суб'єктом рішення у ситуації порівняння різних альтернатив.

Вибір займає важливе місце у житті людини і суспільства, він багато в чому залежить не лише від внутрішньої мотивації, але й від зовнішніх факторів. Вибір – це і процес, і результат цього процесу.

Важливим моментом досліджень є процес вибору між альтернативними варіантами використання можливостей. Виділяють індивідуальний, колективний та суспільний вибір.

Індивідуальний вибір відбувається у разі, коли людина сама приймає рішення і сама їх реалізовує.

Колективний вибір відбувається в тому випадку, коли рішення приймаються і реалізуються у складі групи. При цьому виділяють два види груп олігополістичні, де члени залежать один від одного, і латентні групи, в яких дія одного учасника не відображається на інших. Тут більша кількість учасників, що і призводить до їх незалежності один від одного.

Суспільний вибір має місце тоді, коли рішення приймаються і реалізуються індивідами у складі латентної групи. У разі суспільного вибору приймаються політичні рішення, за яких найчастіше все суспільство і складає латентну групу. При цьому латентна група повинна домовитися щодо правил суспільного вибору і забезпечення його реалізації.

Існують відмінності суспільного вибору в умовах прямої і представницької демократії. В умовах прямої демократії сам індивід приймає політичні рішення, в умовах представницької суспільний вибір реалізується представниками групи.

Вирішення багатьох проблем, а особливо глобальних, в рамках міжнародного співробітництва неминує набуває політичного характеру, адже так чи інакше це зачіпає проблеми владно-управлінських відносин. Політичний простір все більше стає пов'язаним з правовим [1, с. 1]. Їх зближення (політичного і правового простору) відбувається через постійну гуманізацію міжнародних відносин, набуття ними більш гнучкого характеру. І не дивлячись на те, що превалує і зберігається силовий підхід до вирішення гострих проблем міжнародних відносин, спостерігається розширення кола ліберальних дій, що надає суб'єктам цих відносин варіативність вибору. Аналіз цих процесів зближення у стрімко змінливому світі, за непередбачуваності світового розвитку, є політичною необхідністю, оскільки простір свободи передбачає велику кількість варіантів розвитку, у тому числі всього суспільства.

Аналіз зовнішньої політики визнає, що у сучасних міжнародних відносинах, крім держав, є також інші суб'єкти. Однак об'єктом досліджень залишається держава і вона ототожнюється з центральним

урядом, а дії цього уряду і уповноважених ним суб'єктів ототожнюються з поведінкою держави.

Зовнішня політика по суті завжди є проекцією зовні протиріч і суперечок у внутрішній сфері держави, на внутрішньому для даної держави ґрунті.

Прийняття рішення передбачає вибір з певних альтернатив. В процесі прийняття рішення учасники керуються не тільки і не стільки (що частіше) прагматичними міркуваннями щодо вирішення проблеми, але і міркуваннями відкритого або неявного політичного і статусного торгу у відносинах один з одним. Прийнятим рішенням, як правило, є не “найкраще” щодо вирішення проблеми рішення, а те, за яким може бути досягнуто компромісу у політиці групи, що приймає це рішення (лідер, уряд, групи впливу).

Досить часто у світовій політиці вирішальну роль грали й грають політичні діячі, приймаючи на себе відповідальність за доленосні як для своїх країн, так і для усього світу, рішення. Але чим вони керуються, приймаючи ці рішення, обираючи зовнішньополітичний курс своїх країн? Велику роль у цьому виборі грають моделі міждержавної взаємодії, вироблені при функціонуванні систем міждержавних відносин.

Також не слід забувати, що важливою частиною політичного процесу будь-якої держави є лобізм і активність груп інтересів. Лобізм перетворився у глобальну політичну практику. Фактори, що визначають особливості лобіювання, істотно відрізняються у кожній країні і призводять до унікальних умов існування лобізму, які, в свою чергу, диктують унікальні методи і засоби впливу.

У такій чисельності координат можливість приймати рішення зі знанням справи як при ініціації дій, так і придушуючи певні спонукання, є дійсно свободою волі, адже вибір є самою суттю вольового акту. Тому безумовно, що головна проблема зростання ефективності демократії у тому числі у вільному суспільстві полягає у підвищенні загального інтелектуального рівня як окремої особи, так і глобалізуючого людства в цілому. Адже свобода волі знаходить свій прояв у самокерованості суб'єкта права своєю поведінкою, що передбачає не лише свободу вибору, але й свободу формування самого суб'єкта, який здійснює цей вибір, і його відповідальність.

Список використаної літератури:

1. Ильин И.В. Глобалистика в контексте политических процессов: Автореферат дис.д.п.н. – М, 2011.

Ключові слова: зовнішня політика, вибір, прийняття рішень, політика, свобода волі.

Ключевые слова: внешняя политика, выбор, принятие решений, политика, свобода воли.

Key words: foreign policy, the choice, decision-making, politics, free will.